

Vrøvl om hans evige Ungdom er bare Politik. Han er en dødsmerket Mand. Jeg veed det med Sikkerhed. Han har sin Spøgelsetime nu, og den kan jo ikke blive opbyggelig.«

»Jeg tror, at Farbror Tyge ikke taaler at være uvirksom,« sagde Præsten; han stod henne ved Pulten og støttede Hovedet i sin Haand. »Selve Magten kan jo umuligt friste ham mere. Og hans Forfængelighed maa vel endelig ogsaa være bleven mættet nu. Men jeg tror og haaber, at Farbror begynder at tynges af sit Ansvar. Det er Samvittighedens Stemme, der skal overdøves af ny Krigslarm. Baade hos ham selv og de andre.«

Doktoren rystede paa Hovedet.

»En parlamentarisk Politikers Samvittighed? Det er Fablen om den store Søslange om igen. Vil du have min psykologiske Forklaring paa Farbror Tyges sidste Kraftudfoldelse? Jeg tror, den er rigtig, og den er næsten det uhyggeligste af det hele. Farbror veed, at han gaar med Døden i Kroppen, og som den Æstetiker, han inderst inde er, arrangerer han nu sin egen selvforherligende Ligbegængelse. Som en af Fortidens Høvdingeskikkelser vil han begravnes i fuld Rustning. Omgivet af sine Trofaste og støttet til sit navnkundige Sværd Dyrendal — med det Tableau i bengalsk Belysning skal Tyge Enslevs Heltesaga slutte. Komeden skal spilles tilende, om